

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXX. Quomodo post mortem Auxentii Mediolanensis Episcopi, cum orta esset seditio ob electionem futuri Antistitis, Ambrosius Praeses Provinciae qui ad sedandum tumultum cum militari manu perrexerat, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Κεφ. κβ΄.

CAPUT XXIX.

Περὶ δαμάσου ἡ ρώμης, καὶ ἕρξινος ὅπως δι' αὐτὸς παραχρῆς καὶ
ἐξ ἑαυτοῦ ἐν ρώμῃ ἡγουμένως, φάνηται πολλὸς ἐπισκο-
λάθηεν.

De Damaso Romano Episcopo & Ursino: &
quomodo seditione Roma propter illos fa-
cta, plurimi interfecti sunt.

Τὸ δὲ βασιλεὺς ἑαλεντινιανῶν ἡσύχως
διάγοιτο, καὶ ἐδ' ἐμίαν σκυλλοῖτο αἰρε-
σιν, δαμάσος μὲν λιβερέιον τὴν τ' ἐπισκοπῆς ἱε-
ρωσύνην ἐν τῇ ρώμῃ ἐδέξατο. ἐφ' ἑσυνέβη
ταραχθῆναι τὴν ἐν ρώμῃ ἐκκλησίαν, διὰ τοι-
αύτω αἰτίαν ἑρσίνος τις τ' αὐτῆς ἐκκλησίας
διάκονος, ὑπόψηφος γέγονεν, ἠνίκα ἡ ἐπιλο-
γὴ τ' ἐπισκοπῆς ἐγένετο. ἐπεὶ ἐν προεχρήθῃ δα-
μάσος, μὴ φέρων ὁ ἑρσίνος τὴν τ' ἐλπίδος δόπο-
τυχίαν, ὡς δασιμῶς αἰτῆ ἐκκλησία ἐσπεύδα-
σε καὶ πειθῆ πινὰς ἀσήμους ἐπισκόπους, ἐν ὡς δα-
εὐσω χερσὶν ἡσάματόν, καὶ χερσὶν εἴται ὁδο-
ὲν ἐκκλησία, ἀλλ' ἐν δόπορυφῷ τόπῳ τ' βα-
σιλικῆς, ἐπικαλεσθῆς σικίνης τέττε δὴ γε-
νωρκε, διχόνοια τὸν λαὸν ἐκράτησεν. ἐσα-
σίαζον ἐν πρὸς ἑαυτῆς, ἔδ' ἀπὸ πᾶσι ἡ αἰ-
ρεσιν, ἀλλὰ πρὸς ἑ μόνον τις ὀφείλει τ' ἐπισκο-
πῆ ἰδρὸς ἐγκρατῆς ἡμέρας. ἐντεθεν ἡ συμ-
πληγάδες τῶν ὀχλῶν ἐγένοντο. ὡσεὶ ἐκ τῆς
ὡς δασιμῆς πολλὰς δόποθανεῖν, καὶ διατέτο
πολλὰς λαϊκῆς τε καὶ κληρικῆς ὑπό τ' τότε
ἐπάρχε μαξιμῶν πμωριθῆναι, καὶ ἔτω τὸν
τότε ἑρσίνον παύσατο τ' ἐπιχρήσεως, καὶ κα-
τασάληναι ὁδο βελιθῆνας ἀκολοθῆσαι
αὐτῶν.

Cum Imperator Valentinianus in
summa tranquillitate degeret, nulli
sectæ ac religioni molestiam exhibens,
Romæ Damasus post Liberium Episco-
patus administrationem suscepit. Sub
quo Romanæ Ecclesiæ gravis orta est
perturbatio, hujusmodi ex causa. Ur-
sinus quidam ejusdem Ecclesiæ diaconus,
cum de eligendo Episcopo ageretur, in-
ter alios nominatus fuerat. Qui cum
Damasum sibi prelatum videret, ægre
terens quod spe suâ excidisset, seorsum
ab Ecclesia conventus agere instituit: &
obscuris quibusdam Episcopis persuasit,
ut ipsum in occulto ordinarent. Ordina-
tus est itaque, non in Ecclesia, sed in se-
creto loco Basilicæ quæ Sicinii vocatur.
Quod factum maximam disensionem
inter cives excitavit. Dissidebant autem
non ob fidem aut propter aliquam here-
sin, sed de hoc tantum, uter illorum
episcopalem sedem obtinere deberet.
Hinc crebra utrinque jurgia & con-
flictus vulgi exstitere, adeo ut ex ea
conceratione plurimi interierint.
Quam ob causam multi, tum clericum
tum laici, à Maximino tunc Præfecto
urbis supplicio affecti sunt. Atque ita
tum Ursinus à conatu suo abstinuit,
tum, qui illius partes sequebantur, pe-
nitens quieverunt.

Κεφ. λ΄.

CAP. XXX.

Ἐπὶ μεθολιανῶν ἐπιλέοις αὐξήτιν τελευτήσαντο, καὶ ἐξ ἑ-
αυτοῦ τῆ δολορῆ τῶ μέλλοιτο χερσὶν ἀναθῆναι ἡγουμένως,
ἀκρίβητος ὁ τ' ἰδρὸς ἐπάρχος πῶ ἐσάσι μὲν στρατιωτικῆς χρο-
νῆς καταπαύων, ἡ ἑαυτῶν τ' βασιλικῆς ἀαυτινιαν-
τῶ σιναυτῆσαντος, πάτιων προικρῆθη τῆς ἐκκλη-
σίας ἀρῶδρος.

Quomodo post mortem Auxentii Mediolanensis
Episcopi, cum orta esset seditio ob electionem fu-
turi Antistitis, Ambrosius Praefes Provincia
perrexerat, communi omnium suffragio & ipsius
Valentiniani Imp. consensu, Episcopus
factus est.

Υπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἑτέροισι μνήμης
ἀξίον ἐν τῇ μεθολιανῶ σινεβῆ ἡμέρας
τελευτήσαντο. ἡ δὲ ἐν αὐτῇ ἐπισκοπῆ
ἀνξήντις, ὅς ὑπό τῶ ἀρειανῶν κεχειροτόνη-
το, πάλιν οἱ ἐν τῇ μεθολιανῶ ὡς ἐπιλογῆς
ἐπισκόπους ἐταράσσοντο. πολλὰ τε ἦν αὐτοῖς
ἡ φιλονικία, ἄλλων ὡς ἐβάλλετο ἀπὸ
δόντων ὡς ἡ ὡς τέττε ἐσάσις ἐγένετο, ἐυ-
λαθεῖς οἱ τ' ἐπαρχίας ἀρχων, τὸ ὑπαλικὸν

Sub idem tempus Mediolani aliud
quiddam contigit memoratu di-
gnissimum. Mortuo enim Auxentio Ec-
clesiæ illius Episcopo qui ab Atianis fue-
rat ordinatus, iterum Mediolanenses
in eligendo Episcopo tumultuari cœpe-
re: magnaue inter illos contentio ex-
citata est, alius alium eligere studen-
tibus. Cumque ob id constata esset se-
ditio, Rector Provinciæ qui Consularis

dignitatem gerebat, nomine Ambrosii: veritus ne ex eo tumultu mali quidpiam civitas pateretur, ad Ecclesiam contendit, eo consilio ut tumultum sedaret. Postquam populus ad ejus conspectum conquivisset, & ille longa atque utili exhortatione vefanos multitudinis impetus repressisset, repente omnes in unam sententiam conspirant, & Ambrosium Episcopatu dignum esse vociferantur, eumque sibi postulant ordinari: ita demum populum ad unitatem esse rediturum, & eandem de fide amplexurum sententiam. Igitur cum Episcopi qui aderant, istam populi consensionem divino quodam nutu factam esse judicavissent, absque mora Ambrosium comprehendunt. Et postquam facto eum lavacro initialissent, adhuc enim erat catechumenus, ad Episcopatum dignitatem parant promovere. Sed quoniam Ambrosius libenti quidem animo baptismum susceperat, sacerdotium vero omnibus modis detrectabat, Episcopi rem ad Valentinianum Imperatorem referunt. Imperator consensionem populi admiratus, Deique opus esse agnoscens id quod evenerat, rescripsit Episcopis, ut obsequerentur Deo qui illum ordinari jusserat: Dei namque potius quam hominum suffragio illum esse designatum. Ad hunc modum ordinato Ambrosio, Mediolanenses qui prius inter se divisi fuerant, ejus interventu ad unitatem redierunt.

ἔχων ἀξίωμα, ὃ ἦν ὄνομα Ἀμβρόσιου, μή πως ἐκ τῆς ταραχῆς ἀποπόντι κ' ἢ τῶν πάλαι (γῆν), εἰς ῥέχει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς καὶ παύσαν τὴν σάσιν ὡς ἴσκει γρομένη ὀλιγοψυχίαν παρέχε, πολλά τε λυσιτελεῖσιν ὁμοίων, καὶ ἐξελλετὰς ἀλόγους τε πλὴν ὁμάς, ἀφνίδιου μία συμφωνία τῶν πάλαι ἔγνεο καὶ ἐβόων Ἀμβρόσιον εἶναι τὸν Ἐπισκοπῆς, αὐτὸν τε χειροτονεῖσθαι πάλαι ἤξειν. ἔτω γ' ἰσχυρῶς ἐνασίν τε ἔξεν τὸ λαὸν, καὶ ἐξέξεν τὴν πάλαι πῖσιν ὁμοίων ἐπεὶ ἴκοντο θεῖς ἢ ὁμοφονία τῶν λαῶν ἢ ἐξ ἄλλοις παρῶν Ἐπισκοπῶν ἐφαίνοντο μὴ δὲ ἐν ὑπερθέμενοι, συλλαμβάνοντες τὸν Ἀμβρόσιον καὶ βαπτισάντες, καὶ ἠγχομένη γῆν, ἐβύς πρὸς τὴν τ' Ἐπισκοπῆς ἡμετέρας πρὸς χειρὶ ζεῖσθαι ἐμελλον ἐπεὶ ἴκοντο Ἐβρόσιου τὸ μὲν βαπτισμα ἢ δ' ἔως πολλὸς ἴκοντο ἡ τῶν ἱεροσώλων ὁμοφονία γνωρίζουσι τῷ βασιλεῖ ἑλληνιστῶν τῶν νόμοις. ὁ ἴσχυρῶς βασιλεὺς θαυμάσας τὴν λαῶν ὁμοίαν, θεῶν τε ἔργον εἶναι γινώσκοντες, ἐδήλα τοῖς Ἐπισκοποῖς, ὑπερθεῖ τῷ θεῷ κελεύοντι χειροτονεῖν. θεῶν γ' ἡμετέρας ἡ ἀνθρώπων εἶναι τῶν ὑψίστων τῶν αὐτῶν τῶν πάλαι πρὸς καὶ ἀνάσσειν. ἡ ἐροσία, οἱ ἐν μεδιολάνῃ πρῶτον διεσπῶν δι' αὐτὸν τότε ἠνόθησαν.

CAPUT XXXI.

De obitu Valentiniani.

POSTea vero cum Sarmatæ in Romanorum fines incurfionem fecissent, Imperator cum ingentibus copiis contra eos expeditionem movit. Cujus rei nuntio territi Barbari, missa ad eum legatione pacem sub conditionibus postularunt. Legati in consistorium introducti, cum Imperatori viles admodum abjectique viderentur, sciscitatus est Imperator, utrum omnes Sarmatæ essent ejusmodi. Cumque respondissent legati, totius gentis nobilissimos ad ipsum venisse, Valentinianus ira excanduit: vocemque altius attollens: malo quodam fato principem se factum esse dixit Imperii Romani, quando hujusmodi Barbarorum gens,

Κεφ. λα'.
Περὶ τῆς τελευταίας ἑλληνιστῶν.
Μετὰ τὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς σαυρομαθῶν ἐπέξελθόντων τῇ Ῥωμαίων δόξῃ ἐπ' αὐτὰς ἐχώρει μὴ πλείους ὁμοφονίας ταύτῃ δόξῃ ἠνεγκαν τὴν ἑλληνιστῶν ἀνάσσειν οἱ βάρεσσοι ἀλλὰ πρῶτον δάμενοι πρὸς αὐτὸν, ἠτέοντο ἐπὶ σωτηρίᾳ εἰρήνης τυχεῖν τῶν πρὸς αὐτὸν δόξῃ, καὶ φανείων δόξῃ ἀξίως πρῶτον ἠρώτησεν εἰ τοῖσδε σαυρομάται πάλαι εἰσίν. ἀποκρημαμένων δὲ τῶν πρὸς αὐτὸν, τὸς δόξῃ σαυρομαθῶν ἠκείων αὐτὸν, πληρῆται θυμῷ ἑλληνιστῶν καὶ μέγα βοῶν ἔλεγε κακῶς πρῶτον τὴν Ῥωμαίων δόξῃ ἀφελθόντων αὐτὸν, ὅπως τοῖσδε γῆν τῶν βαρβαρῶν ἐτύθη.